

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА БЛАГОЕВГРАД

Вх. №2227/2017г.

12-07-2017

ЧРЕЗ
ОБЩИНСКИ СЪВЕТ
ГР. САНДАНСКИ

ДО
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
ГР. БЛАГОЕВГРАД

ПРОТЕСТ
От ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА - БЛАГОЕВГРАД

ПРОТИВ: чл.7 ал.1 т.7 и чл.15 ал.1 т.2 от Наредба за рекламната дейност на територията на Община Сандански, приета с Решение № 171 от 26 май 2011г., изм. с Решение № 224 от 25 юли 2012г. на Общински съвет гр. Сандански

УВАЖАЕМИ АДМИНИСТРАТИВНИ СЪДИИ,

Общинският съвет е орган на местното самоуправление и решава самостоятелно всички въпроси от местно значение, които законът е предоставил в неговата компетентност, както и други въпроси от местно значение, които не са от изключителната компетентност на други органи - чл.21 ал.1 т.23 от ЗМСМА. В изпълнение на предоставените им правомощия, общинските съвети са овластени да издават нормативни актове, с които уреждат, съобразно нормативни актове от по-висока степен, обществени отношения с местно значение – арг. чл.76 ал.3 от АПК, вр. чл.8 от ЗНА, вр. чл.21 ал.2 от ЗМСМА.

Наредба за рекламната дейност на територията на Община Сандански, приета с Решение № 171 от 26 май 2011г., изм. с Решение № 224 от 25 юли 2012г. на Общински съвет гр. Сандански е приета въз основа на законната делегация на чл. 21 ал. 2 от ЗМСМА и чл.57 ал.1 от ЗУТ

Местната наредба с разпоредбата на чл.7 ал.1 т.7 забранява агитирането за определена религия или религиозна общност.

Правото на вероизповедание, неговата защита, както и и правното положение на религиозните общности и институции и техните отношения с държавата е регламентирано от Закона за вероизповеданията, след като с чл. 13, ал.1 от Конституцията на РБ е прогласена свобода на вероизповеданията.

В този аспект нормите на Закона за вероизповеданията регулират обществените отношения във връзка с правото на вероизповедание, неговата защита, както и правното положение на религиозните общности и институции и техните отношения с държавата. В чл.2 от с.з. е уредено правото на вероизповедание като основно, абсолютно, субективно лично и ненакърнимо право, което включва правото на всеки свободно да формира религиозните си убеждения, както и да избира, променя и изповядва, съответно практикува свободно своето вероизповедание, индивидуално или колективно, публично или частно, чрез богослужение, обучение, обреди и ритуали. Разпоредбата на чл. 5, ал.1 от ЗВ регламентира, че правото на вероизповедание се упражнява чрез формиране и изразяване на верско убеждение, създаване или участие в религиозна общност, организиране на институции на общността, осъществяване на верско обучение и възпитание чрез разпространяване на съответното убеждение устно, печатно, с помощта на електронни медии, под формата на лектории, семинари, курсове, програми и други. Конкретни проявления на правото са закрепени в чл.6 ал.1 от с.з., сред които са правото да се установяват и поддържат места за богослужение или религиозни събрания, да се пишат, издават и разпространяват религиозни публикации.

Според чл. 7, ал.3 от ЗВ свободата на вероизповедание не може да бъде ограничавана. Единственото изключение от това представляват случаите на чл. 7, ал.1 и ал.2 от с.з., а именно когато тя е насочена срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала или срещу правата и свободите на други лица, и когато религиозните общности и институции, както и верски убеждения се използват за политически цели. С разпоредбата на чл.7 ал.1 т.7 от наредбата общинският съвет незаконосъобразно и в противоречие със Закона за вероизповеданията е забранил агитирането/рекламирането на религия/религиозна общност, каквато забрана в закона не съществува. На отделно основание следва да се посочи, че в Закона за вероизповеданията не е предвидена възможност за делегиране на правомощия на общинските съвети да доуреждат тези обществени отношения. Местните органи на власт са споменати само в чл.19 от с.з. във връзка с въведения уведомителен режим, поради което посочената норма е приета и при липса на компетентност.

В чл.15 ал.1 т.2 от наредбата е предвидено, че компетентните общински власти могат да откажат разполагането на РИЕ, когато „заявителят е нарушавал системно или грубо изискванията на тази наредба или сключените с общината договори, касаещи външната реклама“. В случая е очевидна последицата от прилагането на тази норма, а именно ограничаване на възможностите на някои правни субекти да разполагат такива обекти, което води неравнопоставеност с останалите участници в стопанската дейност.

В РБългария действа Закон за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност /ЗОАРАКСД/, който е създаден да улесни и насърчи извършването на

стопанската дейност, като ограничи до обществени оправдани граници административното регулиране и административния контрол, осъществявани от държавните органи и от органите на местното самоуправление.

Въведеното правило категорично е със силно рестриктивен характер. То обективно ограничава правото на свободна стопанска инициатива и е в пряко противоречие с чл.23,ал.2 вр. ал.1 от ЗОАРАКСД, според която контролиращият орган, когато констатира нарушение може: 1. да предпише мерки за отстраняване на нарушението в подходящ срок или да постанови премахване на извършеното в отклонение от нормативните изисквания; 2. да ограничи, спре или отнеме лиценза; 3. да забрани извършването на дейността до отстраняване нарушаването на нормативните изисквания, като определи подходящ срок; 4. да забрани извършването на стопанска дейност, за която е установен регистрационен режим, като впише забраната в регистъра по чл. 15, ал. 1 и обезсили издаденото удостоверение; 5. да даде ход на производство по налагане на административно наказание. Според алинея втора мерките се уреждат само със закон. Систематическото тълкуване на разпоредбите сочи, че с подзаконов акт не могат да се въвеждат подобни ограничения. Нещо повече –на практика се достига до недопустимо положение – едно нарушение (било то и системно) да предизвиква повече от една неблагоприятни последици. Чрез въвеждането на ограничението нормативно предвиденият от Общински съвет Сандански административен контрол излиза извън целта на ЗОАРАКСД и противоречи на същата, като административното регулиране не е до обществено оправдани граници по смисъла на чл. 1 ал. 2 от ЗОАРАКСД, тъй като целта на оспорената разпоредба е да въведе тежести, а не да улесни извършването на определена стопанска дейност. Посочената разпоредба е приета и в нарушение на чл.19 ал.1 от Конституцията на Р България, съгласно която норма икономиката на Р България се основава на свободната стопанска инициатива, а с оглед ал. 2 законът създава и гарантира на всички граждани и юридически лица еднакви правни условия за стопанска дейност, като предотвратява злоупотреби с монополизма, нелоялната конкуренция и защитава потребителя. В случая е очевидно, че е въведено неравенство на стопанските субекти, изразяващо се в ограничаване на кръга от лица, имащи право да кандидатстват за одобрение. На следващо място с чл.57 ал.1 от ЗУТ законодателят е овластил общинския съвет да определи ред, а не условия-материални предпоставки за ползване на правото. Също така е подбран е критерий с оценъчен характер – наличие на „грубо нарушение“. Този критерий не е нормативно регламентиран и по този начин дава възможност на администрацията да въвежда ограничения и тежести , които да се прилагат по нейно усмотрение, а не да са отнапред определени за всички, както изисква разпоредбата на чл.75 ал.1 от АПК/ чл.1а от ЗНА/ .

Посочените по горе разпоредби противоречат на чл.76,ал.3 от АПК, чл.8 и чл.15 от ЗНА и на приложимите материалноправни норми на Закона за вероизповеданията, ЗУТ и ЗОАРАКСД.

Съгласно чл.127 т.5 от Конституцията на Р България прокуратурата следи за спазване на законността и в съответствие с чл.16 ал.1 т.3 от АПК прокурорът има право да започне производство предвидено в кодекса, когато прецени, че това се налага от важен държавен или обществен интерес. Тези предпоставки в случая се налице. Съществуването в правния мир на незаконосъобразен подзаконов нормативен акт не е в интерес нито на държавата, нито на обществото.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2, във вр. с чл.193, ал.1 и вр. с чл. 186, ал.2 вр. чл.185 от АПК и чл.16 от АПК Ви моля да отмените като незаконосъобразни разпоредбите на чл.7 ал.1 т.7 и чл.15 ал.1 т.2 от Наредба за рекламната дейност на територията на Община Сандански, приети с Решение № 171 от 26 май 2011г. на Общински съвет гр. Сандански и ни присъдите направените разноски.

СТРАНИ ЗА ПРИЗОВАВАНЕ:

1. Окръжна прокуратура Благоевград
2. Общински съвет Сандански

На основание чл.196 вр. чл.152 ал.2 от АПК следва Общински съвет Сандански да окомплектова и изпрати на АС-Благоевград цялата преписка, включваща процедурите предвидени в ЗНА по приемането, допълнението и изменението на подзаконовия нормативен акт (включително проект, обсъждане на проекта, заедно с представените становища, предложения и възражения и др.)

ПРОКУРОР:

(А.КОСТАДИНОВА)

